

И, ето, малкото Еделвайсче, заскачало отъ скала на скала. Сърченцето му затрептѣло радостно и щастливо. . .

Дотичали му на помощ малки джуджета изъ горскитѣ пещери, подавали му ржѣ и го поздравявали весело. . .

А Еделвайсчето все по-надолу слизало и слизало. . .

— О, Боже, каква красота тукъ, какви зелени трѣви, какви пѣстри цвѣтя! . . .

Слънцето пекло силно, Еделвайсчето се задишало тежко — тежко, но още не тжжило. Горскитѣ елфи му подавали водичка и всѣки му служилъ. . . Тѣй невинно и чисто било малкото Еделвайсче! . .

За да се скрие отъ слънчевия пекъ, то влѣзло въ една пещерка. Изведнажъ примрѣло отъ смущение. Въ мрачната пещерка, лежала, като че заспала, ластовичка, сложила крилца отъ страни, закрила очи.